

gelse, men det kan vi jo i givet fald vende tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Frode Sørensen (S):

Enhedslisten genfremsætter lovforslaget om at give kommunerne pligt til at stille fripladser til rådighed i folkeskolernes skolefritidsordninger.

For at skaffe lighed skal det ske efter de regler, som Socialministeriet allerede har for betaling for ophold i dagtilbud for børn og unge. Reglerne her retter sig efter forældrenes økonomiske formåen samt efter et skøn over, om særlige sociale eller pædagogiske vilkår spiller ind.

Forslaget er, som jeg også nævnte, da det var til behandling den 23. maj i år, yderst sympatisk, og vi har i Socialdemokratiet ingen problemer med at forstå, at Enhedslisten genfremsætter dette forslag.

Jeg skal i øvrigt ikke gentage, hvad der blev sagt i maj, men forholdene har måske ændret sig en smule. I løbet af forhandlingerne om finansloven for år 2001 var sagen fremme, men jo desværre uden resultat.

Når jeg siger desværre, så er det, fordi der jo i modsætning til behandlingen i maj var aftalt finansiering af forslaget.

For grundlæggende handler det om en ændring af det løbende folkeskoleforlig. Set med Folketingets øjne er det en relativt lille ændring, men for de forældre i de 29 kommuner, hvor man ikke har ønsket at indføre økonomisk friplads i skolefritidsordninger, er det jo et betragteligt beløb på over 1.000 kr. pr. måned, f.eks. for en enlig mor.

Men da forligskredsen bag folkeskolen skal være enig om ændringer, må vi konstatere, at Venstre og Kristeligt Folkeparti indtil videre har været ubøjelige.

Jeg ser meget gerne, at vi i kredsen af forligspartier finder en løsning, og jeg understreger Socialdemokratiets gode vilje, for vi tager problemerne med de manglende fripladser alvorligt. Men der skal altså en holdningsændring til hos såvel Venstre som Kristeligt Folkeparti.

Jeg er nødt til at sige, at det jo desværre ikke er første gang her på det seneste, at Venstre og Kristeligt Folkeparti blokerer for fornuftige forslag. Vi har set det i forbindelse med nej til en forlængelse af forsøgene med indskoling.

Men der er jo nogle, der siger, at hvor der er liv, er der håb, men om man skal gøre sig større forhåbninger om enighed i den her sag er jo ikke godt at vide. Specielt ikke når vi tænker på, at den konservative leder på og efter partiets

landsrådsmøde meget skarpt langede ud efter den eksisterende folkeskole, og efterfølgende har De Konservative været meget interesserede i at tale Venstre ud af folkeskoleforliget.

Den sirenesang håber jeg dog, at Venstres skolepolitikere vil ignorere, men hvem ved, om folkeskolepolitikken ikke også skal ofres på stratiens alter?

Som antydet kan vi i Socialdemokratiet ikke støtte forslaget, fordi det i sin nuværende form er en del af folkeskoleforliget. Ingen skal jo finde anledning til at beskyldes os i Socialdemokratiet for forligsbrud.

Men derfor vil jeg ikke undlade at opfordre til, at forligspartierne lader fornuften sejre og finder en løsning. Det vil faktisk klæde os alle sammen.

Anders Mølgaard (V):

Som flere har sagt, så er vi her igen. Som bekendt behandlede vi her i Folketinget så sent som for bare ca. 6 måneder siden et totalt identisk lovforslag.

I maj fik lovforslaget i hvert fald for forslagsstillerne en meget krank modtagelse og skæbne, da et næsten samlet Folketing afviste lovforslaget. Det var for kun 6 måneder siden.

Venstre har i hvert fald ikke skiftet mening på de 6 måneder, der nu er gået. Vi mener det samme som dengang. Vores politik ligger fast, nemlig at vi ønsker at fastholde et kommunalt selvstyre med indhold og med rum til at træffe forskellige beslutninger. Vi sætter simpelt hen pris på nærhedsprincippet, der kendetegner vort folkestyre, og det ønsker vi for vort vedkommende i hvert fald ikke undermineret.

Derfor er vi også her 6 måneder senere stadig imod dette lovforslag. Så det kan man da kalde kontinuitet i beslutningerne.

Formanden:

Fru Jette Gottlieb har bedt om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning.)

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne bede om en substansdiskussion af forslaget. Er der nogen logik i forskellen mellem vilkårene, hvis man deltager i skolefritidsordninger, og hvis man deltager i anden form for børneinstitutionstilstedeværelse? Hvad er den indholdsmæssige logik i Venstres synspunkt lige præcis på det forhold?